

3 Січня 2008

XXX День охорони життя

Послання Постійного Синоду Єпископів СЕІ

СЛУЖИТИ ЖИТТЮ

Діти – це великий скарб кожної країни: по їх кількості, по любові до них, по піклуванню, яким вони огорнуті в сім'ї, і по дитячих інституціях можна зрозуміти наскільки та чи інша країна вірить в своє майбуття. Хто не береже життя – не має надії. Люди похилого віку – це пам'ять і корені: турботами, які супроводжують їх старість, вимірюється наскільки та чи інша країна має повагу до себе.

Життя на своїх початках, життя в епілогу. Цивілізованість народу визначає його здібність оберігати життя. Першими покликаними відповідати за життя дітей є батьки, і то вже з моменту зачаття дитини: драми абортів не буде ніколи ні погамовано, ні поборено, якщо не буде виховуватись в батьках відповідальне відношення до материнства і до батьківства.

Відповідальність батьків означає: не сприймати дітей як речі, які приходять у світ, щоб задовольнити бажання батьків; важливо, щоби діти, зростаючи, були заохочені „злітати”, тобто бути самостійними і вдячними батькам за науку бути вільними і відповідальними, здатними керувати своїм життям.

Це означає - оберігати життя. На жаль сильною лишається тенденція послуговуватись ним. Це трапляється, коли домагаються „права мати дитину” за будь яку ціну, навіть ціною тяжких, етично несприйнятливих маніпуляцій. Дитина не є правом, але завжди і тільки - даром. Як можна мати право на „особу”? Дитину треба очікувати і прийняти, вона не є річчю, по відношенню до якої можна приміняти різновид права на покликання до буття і на власність. Ми в цьому переконані, знаючи навіть наскільки болючою є для сімейної пари звістка про неможливість здійснення їх великого бажання - мати дітей.

Ми завжди з тими, хто є в такій ситуації, і запрошуємо їх знайти, з часом, інші можливі форми батьківства і материнства: наприклад, зустріч любові між двома батьками і дитиною може відбутися через усиновлення і поручення, а також існує батьківство й материнство, які можна втілити через численні форми самопосягати і служіння для ближніх.

Оберігати життя означає: не ризикувати ним на робочому місці і в дорозі, і любити його, навіть якщо воно невітшне й болісне, тому що життя є завжди, і як би там не було, гідним, оскільки воно – життя. Це справедливо також для тяжко хворих, для тих хто є похилого віку або помалу втрачає ясність розуму і фізичні здібності: ніхто не може присвоїти собі право рішати коли життя не варто більше продовжувати. Мусить, натомість, зростати спроможність самих сімей прийняти хворого. Дивує, власне, що багато енергії й багато суперечок було витрачено на можливість припинення життя обтяженого стражданням, але говориться й робиться дуже мало щодо паліативної помочі, справжнього виваженого рішення проблеми гідності людини, яка має право йти назустріч смерті без страждання і не бути покинутою на самоті, любленою, як на початку життя, і відкритою на перспективу життя вічного.

Тому кажемо спасибі всім тим, які добровільно стають на охорону життя. Дякуємо відповідальним і альтруїстичним батькам, любов яких не є власницькою; священикам, монахам і монахиням, вихователям і вчителям, дорослим - а також старше покоління не є на останньому місці, - які співпрацюють з батьками в вихованні дітей; відповідальним в закладах, які розуміють першорядну роль батьків, і, замість полишити їх напризволяще, або навіть засмучувати, їм помагають і додають їм сміливості; тим - гінеколог, акушерка, медсестра - хто покладає свої зусилля, щоб допомогти дітям народитися; волонтерам, які стараються усунути чинники, які могли б підштовхнути жінок до страшного кроку абортів,

спричиняючись тим самим до народження дітей, які може, інакше, не побачили б денного світла; сім'ям, які тримають вдома своїх старих батьків, людям різних націй, які їх доглядають щиро і з повною відданістю. Дякуємо: ви, що захищаєте життя, є складовою частиною, серйозною й відповідальною частиною країни, яка хоче поважати свою історію і вірити в майбуття.

Постійний Синод Єпископів Конференції Єпископів Італії
Рим, 2 жовтня 2007, в день Святих Ангелів Охоронців